

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Jeřábka a soudkyň JUDr. Evy Kotrbaté a JUDr. Věry Jakubové v právní věci **žalobce** ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■, bytem ■■■■■, ■■■■■ ■■■■■, zast. JUDr. Petrem Bokotejem, advokátem se sídlem v Praze 3, Táboritká 23, proti **žalované Fakultní nemocnici Plzeň**, se sídlem v Plzni, dr. Edvarda Beneše 13, IČ 00669806, za účasti Kooperativy pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, se sídlem v Praze 1, Templová 747, IČ 47116617, jako vedlejšího účastníka na straně žalovaného, **o 3.600.000,- Kč s příslušenstvím a o měsíční rentu ve výši 5.000,- Kč**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 23. 8. 2011, č.j. 13 C 290/2009 – 153,

t a k t o:

I. Rozsudek soudu I. stupně se p o t v r z u j e.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně návrh žalobce, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku ve výši 3.600.000,- Kč s příslušenstvím a dále aby hradil žalobci částku 5.000,- Kč měsíčně počínaje dnem 1. 3. 2008, zamítl. Žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Vyslovil, že stát nemá vůči účastníkům právo na náhradu nákladů

řízení. Žalobu posuzoval dle ustanovení § 415 a § 420 obč. zák. Uzavřel, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobci vznikla škoda na zdraví pádem z okna v objektu žalovaného v důsledku porušení právní povinnosti žalovaným, neboť k pádu žalobce z okna a tím ke vzniku škody na zdraví primárně došlo v příčinné souvislosti s duševní chorobou žalobce, která vyvolala náhlou změnu jeho stavu a tím i nekontrolované jednání žalobce, jemuž se přes adekvátní standardní postup zaměstnanců žalovaného v souladu s poznatky lékařské vědy nepodařilo zabránit. V řízení sice bylo také prokázáno, že k úrazu žalobce došlo poté, co se mu podařilo přes odpor zdravotnického personálu žalovaného utéci z uzavřeného oddělení, takže zábrana spočívající v oddělení uzavřeného oddělení od ostatních prostor objektu žalovaného systémem jedněch dveří se v daném případě ukázala nedostatečná, soud však přesto po zhodnocení všech důkazů neshledal, že by na základě této skutečnosti žalovaný žalobci odpovídal za škodu podle § 415 obč. zák., tzn. že by porušil prevenční povinnost. Soud vzal v úvahu, že žádný předpis nestanoví, jakým způsobem mají být uzavřená oddělení na psychiatrických klinikách vybavena a s přihlédnutím k výpovědi zástupce znaleckého ústavu vzal také v úvahu, že ani sebedokonalejší opatření stavebnětechnického i organizačního charakteru nikdy nevyloučí vznik mimořádných událostí vyvolaných duševní chorobou pacientů. Zdůraznil, že je nutno vzít v úvahu, že žalovaný je zařízením poskytujícím lékařskou péči, není zařízením vězeňského charakteru. Podle názoru prvoinstančního soudu na zdravotnické zařízení nelze přenášet odpovědnost za sebepoškození pacientů, byť k němu dojde v důsledku duševní choroby, ovšem za předpokladu, že ze strany zdravotnického zařízení je poskytována adekvátní léčba. V daném případě došlo k mimořádné situaci poté, co došlo k náhlé změně zdravotního stavu pacienta. Pacientovi se nepodařilo aplikovat medikaci orálním způsobem, psycholožka na uzavřeném oddělení shodou okolností vstoupila ještě před aplikací medikace formou injekce a shodou okolností v době jejího vstupu na uzavřeném oddělení se žalobce nacházel v blízkosti vstupních dveří, takže je psycholožka nestihla zavřít. V řízení bylo také prokázáno, že žalobce byl na uzavřeném oddělení žalované umístěn pouze provizorně z toho důvodu, že jeho bezprostřednímu převozu do Psychiatrické léčebny v ██████████ zabránili svým jednáním rodiče žalobce. Nelze tak nyní již zjistit, jaký by byl vývoj událostí v případě, že by žalobce byl převezen do Psychiatrické léčebny v ██████████ neboť konkrétní závěry by byly pouze spekulací. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř., když úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Výrok o nákladech státem zálohovaných odůvodnil postupem dle § 148 odst. 1 o.s.ř. Podle výsledku řízení by stát měl mít právo na náhradu těchto nákladů vůči žalobci, protože u žalobce však jsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, soud státu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalobce. Vyjádřil nesouhlas s tím, že pádu žalobce i přes adekvátní standardní postup zaměstnanců žalovaného se nepodařilo zabránit. Na uzavřeném oddělení byl žalobce minimálně jednu hodinu před útekem. Soud při svých úvahách o příčinách nevzal v úvahu to, že i Fakultní nemocnice Plzeň – oddělení psychiatrie si ponechává alespoň jedno lůžko vždy volné pro akutní případy. Při vypracování znaleckého posudku žalobce vyšetřila pouze MUDr. ██████████ Tato lékařka nebyla předvolána k výslechu u soudu s tím, že již u znaleckého ústavu, který vypracovával znalecký posudek, nepracuje. U soudu tak byl slyšen jen jeden z členů komise. Lékaři Fakultní nemocnice Plzeň – psychiatrie nic neudělali pro to, aby žalobce byl stabilizován a nezabránili tak skutečností, které následně nastaly. Nečinnost zdravotnického personálu žalovaného je v hrubém rozporu se zdravým selským rozumem a lidskostí. Poukázal na to, že MUDr. ██████████ uváděl při výpovědi u soudu, že přítomen útěku žalobce nebyl, v hlášení pojistné události pro odškodnění zdravotní sestry ██████████ které měl žalobce při útěku způsobit zranění, však je

uvedeno, že přítomen byl. Žalovaný plně nese odpovědnost za to, že převzal žalobce do své péče, byl mu znám jeho aktuální zdravotní stav, tedy i to, že může dojít k jednání, ke kterému následně došlo. Žalobce byl na tzv. uzavřeném oddělení a žalovaný měl předpokládat možnost jednání žalobce a důsledky z toho plynoucí. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s právním závěrem, že žalovaný je odpovědný za způsobenou škodu a tedy že nárok žalobce je co do základu oprávněný.

Odvolací soud k odvolání žalobce přezkoumal rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a o.s.ř. V souladu s ustanovením § 213 o.s.ř. řízení doplnil provedením listinného důkazu, a to sdělením Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 23. 7. 2010, když tento důkaz nedoplněním nebyl proveden před soudem I. stupně. Z tohoto důkazu zjistil, že Ministerstvo zdravotnictví ČR nevydalo žádným právním předpisem a ani formou metodického opatření podmínky vybavení zajištění a fungování uzavřených oddělení psychiatrických klinik. Odvolací soud poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není možno považovat za důvodné.

Soud I. stupně provedl účastníky navržené důkazy, jež umožňují zjištění skutkového stavu věci. Ze správně zjištěného skutkového stavu dovodil právní závěry, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje. Na vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně je možno pro stručnost odkázat.

V posuzované věci se žalobce domáhá náhrady škody na zdraví, kterou utrpěl v souvislosti s pádem z okna dne [redacted] 2007 v době umístění na uzavřeném oddělení Psychiatrické kliniky Fakultní nemocnice Plzeň.

Soud I. stupně na daný případ správně aplikoval ustanovení § 415 a § 420 obč. zák. a zabýval se otázkou, zda žalovaný porušil právní povinnost a zda jsou naplněny předpoklady odpovědnosti žalovaného za škodu. Ze závěru znaleckého posudku znaleckého ústavu, a to [redacted], jednoznačně vyplynulo, že postup lékaře na centrálním příjmu Fakultní nemocnice Plzeň MUDr. [redacted] jakož i jednání personálu uzavřeného oddělení psychiatrické kliniky byly v souladu s poznatky lékařské vědy. K pochybení ze strany lékařů a zdravotnického personálu tedy nedošlo. Je nepochybné, že v důsledku souhry různých náhod se žalobci přesto podařilo přes odpor zdravotnického personálu z uzavřeného oddělení utéci. Naznačuje se tedy otázka, zda technická opatření a prostorová organizace uzavřeného oddělení v době úrazu žalobce byly dostatečné. Ze zprávy Ministerstva zdravotnictví ČR vyplynulo, že podmínky vybavení zajištění a fungování uzavřených oddělení psychiatrických klinik nejsou stanoveny žádným předpisem ani formou metodického opatření. Ani v tomto směru tedy žalovaný žádný předpis nemohl porušit. Jak již je konstatováno ve znaleckém posudku [redacted], ani nejdokonalejší technická opatření na nejmodernějších odděleních nedokážou zcela eliminovat riziko pro personál či pacienty a mimořádné události se stávají i při důsledném dodržení bezpečnostních postupů. Dle názoru odvolacího soudu je třeba zdůraznit, že obecnou prevenční povinnost stanovenou v § 415 obč. zák. nelze chápat jako zcela bezbřehou povinnost předvídat a předejít veškerým možným škodám v budoucnu. Protože tedy nebylo prokázáno, že by žalovaný porušil obecnou právní povinnost podle § 420 obč. zák., ani prevenční povinnost podle § 415 obč. zák., soud I. stupně nepochybil, pokud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nutno připomenout, že nezodpovězenou otázkou zůstává, jak by se situace vyvíjela a zda by vůbec došlo k poškození zdraví žalobce, pokud by rodiče žalobce nezabránili jeho převozu do Psychiatrické léčebny v [redacted].

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil, a to včetně zákona odpovídajícímu výroku o nákladech řízení účastníků a nákladech státu v souvislosti s vypracováním znaleckého posudku.

Úspěšnému žalovanému a vedlejšímu účastníku náklady odvolacího řízení nevznikly, resp. se práva na náhradu těchto nákladů vzdali. Odvolací soud proto rozhodl tak, že na jejich náhradu nemá žádný z účastníků právo (§ 142 odst. 1, § 224 o.s.ř.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím Okresního soudu Plzeň – město, dospěje odvolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam.

V Plzni dne 4. dubna 2012

**JUDr. Zdeněk J e ř á b e k, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Marie Beranová